

Arrest

nr. 272 650 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door haar vader X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13 C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar vader X, op 29 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De minderjarige verzoekster, van Iraakse nationaliteit, dient op 6 mei 2021, met hulp van haar ouders, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van de minderjarige verzoekster op 21 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Een persoonlijk onderhoud had plaats op 8 december 2021 waarbij de minderjarige verzoekster de redenen voor haar beschermingsverzoek kon uiteenzetten.

1.3. Op 23 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij dit beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent soenniet van gemengd Koerdisch-Arabische origine. Je werd geboren op 8 juni 2005 in Dohuk, maar woonde in Mosul. Je ging er naar school tot het vierde leerjaar. Op 1 mei 2017 ben je samen met je vader R.M.O.O.(...) (CG 19/15965; O.V. 8.828.405), moeder Z.S.Y.Y.(...) (CG 19/15965B; O.V. 8.828.405) en zus R.R.M.M.(...) (CG 21/13708B; O.V.8.828.405) omwille van de oorlog uit Irak vertrokken. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland waar jullie op 29 juni 2017 toekwamen. Je ouders waren nooit van plan zich in Griekenland te vestigen, maar op 1 augustus 2017 werden ze verplicht er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De vluchtelingenstatus werd hen in Griekenland toegekend op 20 maart 2018. In België hadden jullie verschillende familieleden die jullie wensten te vervoegen. Jullie reisden daarom door naar België waar jullie op 7 maart 2019 aankwamen. Jouw ouders dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 15 april 2019. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van jouw ouders ook in de naam van je zus en jou als vergezellende minderjarigen ingediend.

Op 21 januari 2020 werd door de Commissaris-generaal beslist jouw ouders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Griekenland, de vluchtelingenstatus hadden verkregen. Ze dienden een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissing. Op 10 april 2020 vernietigde de RvV deze beslissing, waarna hun dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd teruggestuurd. Op 30 juli 2020 verklaarde het CGVS hun beslissing wederom nietontvankelijk. De RvV verwierp het beroep op 13 april 2021.

Op 6 mei 2021 dienden jij en je zus in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van je verzoek haal je aan dat je de oorlog in Irak vreest. Wat Griekenland betreft, verklaar je dat er veel conflicten plaatsvonden in het opvangkamp, dewelke geregeld leidden tot gevechten en brandstichting. Je advocaat wijst daarenboven op de ondermaatse opvang van erkende vluchtelingen in Griekenland, meer bepaald de moeilijkheid er huisvesting en een goede school te vinden. Hij voegt hier nog aan toe dat verschillende van jullie familieleden hier in België verblijven, terwijl jullie in Griekenland niemand hebben. Jullie verblijven hier al twee jaar, zijn hier goed geïntegreerd, gaan naar school en spreken Nederlands.

Ter staving van je verzoek leg je een kopie van je Iraaks paspoort (d.d. 3/11/'15) voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen".

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek.

Je verwijst immers naar het feit dat er oorlog heerst in Irak (CGVS p.6). Dit werd evenwel reeds irrelevant geacht daar jullie situatie niet langer ten overstaan van Irak doch wel ten overstaan van Griekenland, i.e. de EUlidstaat die je ouders reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld, doch je ouders niet hebben kunnen aantonen dat zij (of wat dat betreft, hun gezin) er niet langer over actuele en toereikende bescherming zouden beschikken. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek (zie beslissingen CGVS die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat deze zelfde motieven in jouw hoofde wel een apart verzoek rechtvaardigen.

Wat Griekenland betreft verklaar je net als je ouders dat er veel conflicten plaatsvonden in het opvangkamp, dewelke geregeld leidden tot gevechten en brandstichting. Jij en je zus hebben echter zelf nooit problemen ondervonden (CGVS p.7, CGVS 21/13708B p.6). Jullie slagen er dan ook niet om deze problematiek op jullie persoonlijke situatie te betrekken. Bovendien stond het jullie vrij om het vluchtelingenkamp te verlaten en zich elders in Griekenland te vestigen. Uit je ouders verklaringen blijkt echter dat ze nooit geprobeerd hebben om een andere woonplaats te zoeken omdat ze nooit van plan waren om in Griekenland te blijven (CGVS 19/15965 p.8, 10).

In verband met de door je advocaat opgeworpen slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan worden opgemerkt dat hieromtrent reeds ruimschoots werd gemotiveerd in het kader van het verzoek van jouw ouders.

Wat betreft het feit dat jullie in België geïntegreerd zijn en hier verschillende familieleden hebben en in Griekenland niet, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire beschermingsstatus (CGVS p.8).

Het in het kader van jouw verzoek neergelegde document, meer bepaald de kopie van je Iraaks paspoort (d.d. 3/11/15), kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

Het verzoek om internationale bescherming van je zus R.R.M.M.(...) (CG 21/13708B; O.V.8.828.405) wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat haar zusje M.R.R.M. tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij in Griekenland geen toegang had tot onderwijs en zij zelf studeerde in het opvangkamp. Hoewel zij zelf hierover geen enkele verklaring heeft afgelegd, geeft zij aan dat dit ook voor haar geldt. Verzoekster stelt dat haar ouders dit element niet hebben aangehaald ter staving van hun verzoek en het CGVS dan ook ten onrechte heeft gemotiveerd dat zij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen.

Zij benadrukt dat zij geen Grieks spreekt noch schrijft.

Verzoekster besluit dat indien zij zou moeten terugkeren naar Griekenland, zij samen met haar gezin dakloos zou zijn en in erbarmelijke socio-economische omstandigheden zou moeten leven waar zij ook verstoken zou blijven van degelijk onderwijs.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- stuk 3: haar Griekse verblijfskaart;
- stuk 4: haar bijlage 26;
- stuk 5: de notities van haar persoonlijk onderhoud;
- stuk 7: de notities van het persoonlijk onderhoud van haar zusje.

3. Vraag om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 23 maart 2022 aan beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft bij brief van 24 maart 2022 gereageerd, onder de hoofding “*Aanvullende nota*”, en hierbij het rapport “*AIDA/ECRE, Country report: Greece. Update 2020*” van juni 2021 als bijlage gevoegd. Het rapport werd geactualiseerd in december 2020.

Het laatste hoofdstuk van dit rapport betreft de internationale bescherming en hierin wordt ingegaan op huisvesting, tewerkstelling en opleiding, sociaal welzijn en gezondheidszorg; aspecten waarop verzoekster heeft gewezen.

Tevens verstrekt de verwerende partij in haar aanvullende nota nog een uiteenzetting over de reikwijdte van haar verplichtingen in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie.

Verzoekster heeft ter terechtzitting gereageerd en maakt een aanvullende nota over met volgende landeninformatie over Griekenland:

- persartikel Deutsche Welle, 8 februari 2022;
- persartikel France 24, 18 februari 2022;
- Human Rights Watch, World report 2022;
- UNHCR, Greece fact sheet, februari 2022;
- UNHCR, Inter-Agency participatory assessment in Greece: 26 july - 20 august 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. De minderjarige verzoekster dient op 6 mei 2021 bij de Belgische asieldiensten, met hulp van haar ouders, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend*

door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

In deze herinnert de Raad eraan dat *“eigen feiten”* in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijk *“nieuwe elementen of feiten”* hoeven te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO Practical Guide on Subsequent Applications, december 2021, p. 44).

5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van de minderjarige verzoekster een verzoek om internationale bescherming indienden op 15 april 2019. Op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt vermoed dat het verzoek van verzoeksters ouders ook in haar naam en in die van haar zus als vergezellende minderjarigen werd ingediend. De beschermingsverzoeken van verzoeksters ouders werden door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard op 21 januari 2019 op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij reeds internationale bescherming genoten in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland.

Ook verzoekster en haar zus werden in Griekenland erkend als vluchteling (Griekse verblijfskaart gevoegd bij verzoekschrift; RvV 13 april 2021, nrs. 252 669 en 252 670). De commissaris-generaal oordeelde daarbij dat nergens uit bleek dat de basisrechten van de ouders, als personen die internationale bescherming genieten, daar niet zouden zijn gegarandeerd noch bleek dat hun levensomstandigheden aldaar zouden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad bevestigde de bevindingen van de commissaris-generaal en verwierp het beroep van de ouders tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing bij arresten nrs. 252 669 en 252 670 van 13 april 2021.

5.4. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het beschermingsverzoek van verzoekster uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming van 15 april 2019. Zo verwijst verzoekster net als haar ouders naar de veiligheidssituatie in Irak, de conflicten die plaatsvonden in het opvangkamp en de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland. De commissaris-generaal stelt terecht dat deze elementen al werden besproken in het kader van de beschermingsverzoeken van haar ouders en er geen nood aan internationale bescherming uit kon worden afgeleid. Uit de arresten van de Raad van 13 april 2021 met nrs. 252 669 en 252 670 met betrekking tot haar ouders blijkt dat zij niet aantonen dat zij geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen inzake o.a. werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, noch dat hun levensomstandigheden aldaar zouden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

De heden beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen op vraag van de Raad, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland veelal moeilijk is op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en toegang tot sociale voorzieningen. Uit deze informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen, vaak van administratieve en bureaucratische aard. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en waardoor een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19

maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit deze rapporten blijkt niet dat de geboden bescherming in hoofde van éénieder aan wie een status werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek. Hierbij komt het aan verzoekster toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet zal terechtkomen in situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die haar aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster in het kader van haar eigen beschermingsverzoek geen elementen bijbrengt die erop zouden wijzen dat zij bij terugkeer naar Griekenland terecht zou kunnen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekster houdt in voorliggend verzoekschrift voor dat zij en haar zusje in Griekenland geen toegang hadden tot onderwijs en zij zelf moesten studeren.

Vooreerst kan uit de verklaringen van verzoeksters zus *“Ik studeerde niet zoals hier. Ik studeerde in het kamp zelf.”* niet worden afgeleid dat zij geen toegang had tot georganiseerd onderwijs (NPO zus, p. 6, stuk 7 gevoegd bij verzoekschrift). Verder blijkt uit de verklaringen van haar moeder dat, toen zij verbleven in het opvangkamp, verzoekster en haar zusje beiden wel degelijk toegang hadden tot scholing: *“Ja, ze gingen naar school. Mijn man moest met mijn dochter naar de voorkant gaan van het kamp waar de bus stond en zo gingen ze naar school.”* (NPO moeder, p. 11). Deze verklaringen zijn ook in overeenstemming met het AIDA Country Report Greece van juni 2021, opgesteld door ECRE en bijgebracht door de verwerende partij, waarin de Raad leest dat de Griekse autoriteiten voorzien in toegang tot onderwijs voor asielzoekende kinderen en kinderen die internationale bescherming genieten (p. 183, 249-250).

Verder wijst de Raad erop dat de situatie van verzoekster in het opvangkamp, niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming. In casu moeten immers de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekster bij terugkeer naar Griekenland worden beoordeeld en mag worden aangenomen dat zij als statushouder niet opnieuw zal terechtkomen in een opvangkamp bedoeld voor verzoekers om internationale bescherming. Uit de beschermingsverzoeken van haar ouders is gebleken dat zij geen ernstige pogingen hebben ondernomen om een leven op te bouwen in Griekenland na hun erkenning en ze niet aannemelijk hebben gemaakt als statushouders geen toegang te hebben tot de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

Uit niets blijkt dan ook noch toont verzoekster aan dat zij en haar zus als statushouders in Griekenland geen toegang zouden hebben tot onderwijs noch er gebruik van zouden kunnen maken. Voor zover kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van onderwijs, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt een schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij geen Grieks spreekt noch schrijft, kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoekster enige inspanning zal vergen om haar leven verder op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeksters beperkt zich in haar aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, verder tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met haar individuele

situatie en omstandigheden. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie toont verzoekster niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

5.5. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.6. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat de minderjarige verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de minderjarige verzoekster terecht besloten om bij toepassing van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige verzoekster in het Arabisch werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande niet worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES